

CRYSTAL
SMITHOVÁ

KRVAVÝ LÍSTEK

NEJSILNĚJŠÍ KOUZLA VYŽADUJÍ
NEJVĚTŠÍ OBĚTI

FRAGMENT

Krvavý lístek

Vyšlo také v tištěné verzi

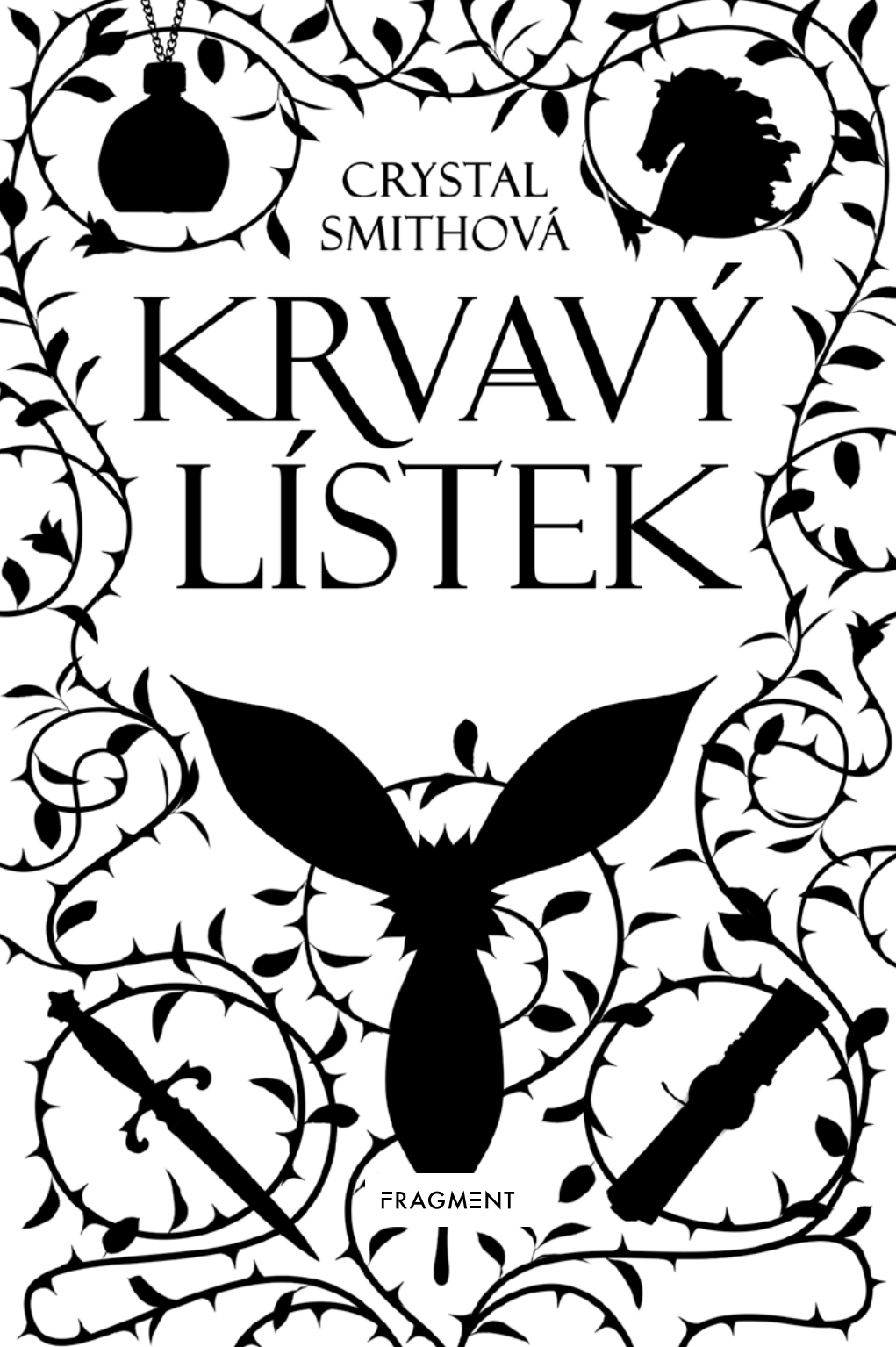
Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Crystal Smithová
Krvavý lístek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

CRYSTAL
SMITHOVÁ

KRVAVÝ LÍSTEK

FRAGMENT

Jamisonovi a Lincolnovi –
Hádejte co? Jste ti nejlepší.

A Keatonovi –
Miluju tě.

Město Achseu

Panské sídlo
Corvalisových

Věž

Hrad

Náměstí

U Steina
a Flagona

Vstup
do tunelu

Aureliina
chata

Katein
dům

Salmina
apatyka

Hrob ztracených

Ebonwildeský les

Nihil Nunc Salvet Te

ČÁST PRVNÍ
RENALT

Šibenici postavili ve stínu hodinové věže; částečně proto, aby diváci mohli být svědky popravy, aniž by jim do očí svítilo slunce, a také proto, aby Tribunál při zabíjení přesně dodržel časový plán. Pořádek ve všech záležitostech, to bylo moto Tribunálu.

Zatímco se k hodinové věži na náměstí scházely davy lidí, já jsem skláněla hlavu v kápi a přidržovala si plášť těsně u brady. Bylo chladné ráno. Od úst mi šla pára jemná jako chmýří a ztrácela se v mlze. Zpod své kápě jsem se ostražitě rozhlédla kolem sebe.

„Skvělý den na věšení,“ zamumlal konverzačním tónem muž vedle mě.

Spěšně jsem uhnula pohledem. Ze strachu, že by si mohl všimnout mých očí, jsem se na něj nedokázala podívat. Nestávalo se často, že v člověku poznali čarodějku podle tak bezvýznamného osobnostního rysu, jako je barva očí, ale nebylo to úplně neslýchané.

Na schodech vedoucích k šibenici se objevily dvě ženy a v davu to zašumělo. Byly obviněny z čarodějnictví, obě. První ženě se ruce v poutech třáslly tak, že jsem až ze svého vzdáleného místa v tlačenci slyšela, jak jí na nich cinkají řetězy. Druhá, mladší žena se smutným obličejem a nahrbenými rameny, byla naprosto klidná. Z jejich oblečení zbyly jen cáry a zažloutlé tváře a spleené vlasy jim pokrývala vrstva špíny. Nejspíš je zavřeli

a nechali hladovět tak dlouho, až samým zoufalstvím zdivočely. Byla to promyšlená taktika. Pokud obviněné čarodějnice vypadaly takhle nelidsky a nepřičetně, nejenom že to zmírnilo výhrady těch několika málo čestných občanů, kteří zpochybňovali praktiky Tribunálu, ale rovněž to bylo příslibem mnohem větší zábavy.

Muž, který mě oslovil, se ke mně nenápadně přisunul blíž. „Úžasná zábava, tyhle popravy. Souhlasíte?“

Snažila jsem se ho ignorovat, ale naklonil se ještě blíž a tiše zopakoval: „Souhlasíte, princezno?“

Vydešeně jsem pohlédla do páru odhodlaných rezavohnědých očí, které doplňovala ústa bez úsměvu a pozdvižené obočí.

„Kellane,“ zašeptala jsem rozčileně. „Co tady děláš?“

Zatnul zuby, až se mu v propadlých tvářích pod lícními kostmi v barvě mědi nakupily stíny. „Jelikož vás mám chránit, možná byste mi měla říct, co tady děláte vy, a zodpovědět tak nejen moji, ale i vaši otázku.“

„Chtěla jsem se dostat ven.“

„Ven? Ven na popravu? Tak dobře, jdeme.“ Popadl mě za loket, ale vytrhla jsem se mu.

„Jestli mě odsud odvečeš, vyvoláš tím scénu. To chceš? Upoutat na mě pozornost?“

Kellan se zašklebil. V patnácti se stal poručíkem královské gardy a v sedmnácti mi ho přidělili jako osobního strážce. Dnes, ve dvaceti, už byl dlouho vázán přísahou mě ochraňovat. A věděl, že upozornit na mou přítomnost je pro mé zdraví ještě nebezpečnější než stát v davu rozjitřených nepřátel čarodějnic. Takže i když to udělal jen velmi nerad, nakonec ustoupil. „Proč tu vůbec chcete být, Aurélie? V jakém směru je to pro vás prospěšné?“

Neměla jsem pro něj rozumnou odpověď, a tak jsem mu neodpověděla. Namísto toho jsem si začala nervózně pohrávat

s přívěsky náramku na svém zápěstí schovaném v rukavici. Byl to poslední dárek od mého zesnulého otce, a když jsem ho nosila, vždycky na mě měl uklidňující účinek. A ten klid jsem potřebovala, protože na šibenici už se dostavil černě oděný popravčí následovaný úředníkem Tribunálu, který oznámil, že se případu přichází ujmout vážený soudce Toris z Leny.

Toris, v naškrobeném límci a tuhém černém plášti, vypadal velmi autoritativně. Prošel kolem nás s výtiskem Zakladatelovy knihy příkazů přitisknuté k hrudi jako ztělesnění opravdové lítosti.

„Bratři a sestry,“ spustil. „Dnes jsme se tu shromáždili s obrovským smutkem v srdcích. Stojí tu před námi dámy Mabel Lawrence Doyleová a Hilda Everett Gableová. Obě byly obviněny z praktikování tajného umění, postaveny před soud a shledány vinnými.“ Kolem krku mu visela lahvička s rudou tekutinou. Nyní ji zvedl, aby ji všichni viděli. „Jsem soudce Toris z Leny, nositel Zakladatelovy krve, a byl jsem vybrán, abych předsedal tomuto řízení.“

„Já to nechápu,“ pošeptal mi Kellan do ucha. „Rozhodla jste se přijmout nějakou výzvu? Postavit se doprostřed svých nepřátel? Čelit svému strachu?“

Svraštila jsem obočí. Možnost, že by mě uvěznili, postavili před soud a veřejně popravili, mě nesmírně děsila, ale byl to jen jeden černý kůň ve stáji mých nočních můr.

„Můj lid není můj nepřítel,“ trvala jsem na svém, přestože se kolem mě začaly zvedat pěsti a dav řičel: „Ať se houpou! Ať se houpou!“

Právě v tom okamžiku jsem si všimla nejasného stínu, který se mihl před mladší ženou – Mabel – a zastavil se vedle ní. Stín se jí třepotal u nohou a v ranní mlze postupně nabýval tvar, až byl zcela zřetelný. Jak ta duše nasávala teplo a energii, vzduch na

náměstí ochladl. Byl to malý chlapec, sotva sedmiletý, a tiskl se k sukni spoutané ženy.

Nikdo se ho nedotkl. Nikdo se nepodíval jeho směrem. Nejspíš jsem byla jediná, kdo ho viděl. Ale Mabel věděla, že tam je, a její obličej se rozzářil něčím, co jsem nedokázala pojmenovat. Snad bolestí, snad radostí, snad úlevou.

„Já tu ženu znám,“ šeptl Kellan. „Její manžel chodíval aspoň dvakrát nebo třikrát v každém ročním období prodávat knihy do Greythorne. Minulý rok zemřel. Byl jedním z těch, co chytili tu hnusnou horečku, která tu obcházela začátkem zimy. On i jeho syn, myslím.“

I já jsem Mabel znala, ale nemohla jsem riskovat a povědět to Kellanovi.

Hodiny na věži ukazovaly za minutu celou a Toris právě končil svou květnatou řeč. „Teď můžete promluvit vy,“ oslovil ženy, kterým popravčí pověsil na krk oprátky. „Madam Mabel Lawrence Doyleová, za rozšiřování nezákonných textů a za pokus o probuzení mrtvého prostřednictvím kouzel a čar, a to v rozporu s Knihou příkazů, jste byla postavena před soud a shledána vinnou. Při Zakladatelově krvi jste byla odsouzena k smrti. Řekněte svá poslední slova.“

Ztuhla jsem a čekala, že ukáže prstem na mě, že vysloví mé jméno. Že bude smlouvat a chtít vyměnit svůj život za můj.

Namísto toho řekla: „Jsem smířená. Ničeho nelituji.“ A zvedla své obličej k obloze.

Ucítila jsem závan povědomé vůně: růže, i když na ně bylo ještě příliš brzy. Věděla jsem, co to znamená, ale když jsem se rozhlédla kolem, nikde jsem ji neviděla. Byla to Předzvěst.

Toris se obrátil k druhé ženě, která se silně třásla. „Hildo Everett Gableová, za pokus o použití kouzel a čar, abyste ublížila

manželce svého syna, a to v rozporu s Knihou příkazů, jste byla postavena před soud a shledána vinnou. Při Zakladatelově krvi jste byla odsouzena k smrti. Řekněte svá poslední slova.“

„Jsem nevinná!“ zazvonil její hlas. „Nic jsem neudělala! Ona lhala, říkám vám! Ona lhala!“ Hilda svýma spoutanýma, třesoucíma se rukama ukázala na ženu, která stála v přední řadě diváků. „Ty lhářko! Ty lhářko! Za to, co jsi udělala, zaplatíš! Zaplatíš –“

Hodiny odbily celou a nad davem se rozlehl zvuk zvonu. Toris sklonil hlavu a zvolal: *Nihil nunc salvet te. Už tě nic nezachrání.* Pak kývl na popravčího a pod nohama žen se propadla podlaha. Vykřikla jsem, ale Kellan mě přitáhl k sobě a ztlumil můj výkřik svým ramenem.

Zvon devětkrát zazvonil a utichl. Nohy těch dvou žen se dosud cukaly.

Kellan teď promluvil trochu mírněji. „Nevím, co jste čekala.“ Pokusil se mě otočit, abych to neviděla, ale vytrhla jsem se mu. Přestože se mi z blízkosti přechodu z života do smrti vždycky obrátil žaludek, musela jsem toho být svědkem. Musela jsem to vidět.

Mabelino tělo už znehybnělo, ale vzduch kolem ní se třpytil. Bylo zvláštní sledovat, jak se její duše vymanila z jejího těla, jak vyklouzla z groteskní skořápky, jako by jemná dáma svlékla zablácený, už nepoužitelný plášť. Jakmile se vynořila, uviděla svého čekajícího syna a zamířila k němu. V okamžiku, kdy se setkali, oba zmizeli. Odešli z pomezí mezi dvěma světy někam, co leželo za ním, kam už jsem nedohlédla.

Hilda se trápila déle. Dávila se a prskala, oči jí vylézaly z důlků. Když to skončilo, nebylo to vůbec pěkné. Její duše se vytrhla z těla, a kdyby bylo něco slyšet, určitě by přitom zavrčela. Hildina duše se vrhla na ženu, na kterou Hilda ukazovala, ale ta

žena ji vůbec nevnímala. Soustředila se na ošklivý pytel kostí, který se houpal na konci provazu.

„Hodláte požádat o tělo své tchýně?“ zeptal se Toris ženy.

„Ne,“ prohlásila důrazně. „Spalte ho.“

Hildina duše neslyšně vykřikla a zaryla nehmotné nehty do obličejů své snachy. Žena zbledla a chytila se za tvář. Zajímalo by mě, jestli Hildina zuřivost dala její duši tolik energie, že byla schopna opravdového dotyku.

Její snaše jsem nezáviděla. Hilda nejspíš zůstane na pomezí na neurčito a bude pronásledovat svou zrádkyni, tiše křičet a zamořovat okolní vzduch svou záští. Už jsem to viděla dřív.

„Pojďme, Aurélie,“ vybídl mě Kellan. Oslovil mě jménem, nikoli titulem. Znamenalo to, že ztrácí nervy.

Zatímco odvlékali těla ze šibenice, dav začal vřesťet a tlačit se dopředu. Někdo do mě tvrdě narazil tak silně, až jsem se zapotácela a upadla na dlažbu. Natáhla jsem ruce před sebe, abych svůj pád zmírnila, ale namísto toho jsem tvrdě dopadla na zápěstí. Naštěstí jsem nezůstala na zemi dlouho. Kellan mě okamžitě vytáhl zpátky na nohy, objal mě svými silnými pažemi, jako by mě zavřel do ochranné klece, a vytlačil mě ven ze shluky lidí.

Rukou jsem si sáhla na prázdné zápěstí. „Můj náramek!“ vykřikla jsem a zoufale jsem se ohlédla za sebe. Skrz masu těl ale nebyla zem vůbec vidět. „Musel se roztrhnout, když jsem upadla –“

„Zapomeňte na něj,“ prohlásil Kellan pevně, ale laskavě – věděl, jak byl pro mě náramek důležitý. „Je pryč. Musíme jít.“

Vyprostila jsem se z jeho sevření a s očima upřenýma k zemi jsem se vrhla zpátky do zástupu lidí, tlačila jsem do nich, zatímco oni tlačili do mě, strkala jsem do nich, zatímco oni strkali do mě. Ale Kellan měl pravdu. Náramek byl skutečně pryč. Znovu po mně sáhl a tentokrát už mě nepustil. A já už jsem se mu

nevzpírala. Ozvalo se pískání. Během několika minut se do shromáždění vmísili úředníci Tribunálu ve snaze zadržet každého, kdo neprojevoval dostatek nadšení. V celách Tribunálu byly dvě nově uvolněné cely a ty nikdy nezůstaly dlouho prázdné.

Ani ne za hodinu jsem stála v jasně osvětleném matčině předpokoji a prohlížela si napůl dokončenou nádheru z látky, která měla barvu slonové kosti, byla lehká jako pavučina a pokrývaly ji tisíce malíčkových trpytících se kamínků – a která se brzy stane mými svatebními šaty. Budou to nejextravagantnější šaty, jaké jsem si za sedmnáct let svého života oblékla. Vliv Tribunálu se v Renaltu rozšiřoval dokonce i na módu. Oblečení mělo odrážet ideály skromnosti, jednoduchosti a odříkání. Jedinými povolenými výjimkami byly svatby a pohřby. Oslavy byly vyhrazeny jen na události, které omezují příležitost hřešit.

Ty šaty, na nichž matka ušila každý steh vlastní rukou, mi chystala jako svůj svatební dar.

Dotkla jsem se látky na dokončeném rukávě a žasla jsem nad jeho dokonalostí. Vzápětí jsem si ale připomněla, jak nešťastná budu ve chvíli, kdy si je budu muset obléct. S každým uplynulým dnem se ta událost blížila. Můj sňatek byl stanoven na svátek Beltane, první den pátého měsíce, takže už do něj zbývalo sotva šest týdnů a vznášel se jako hrozba na horizontu.

Povzdychla jsem si a připravená na bitvu jsem se napřímila a prošla dveřmi do dalšího pokoje.

Moje matka přecházela za stolem a při každém neklidném kroku jí zašustily sukně. Onal, nejstarší a nejvěrnější rádkyně naší rodiny, seděla vzpřímeně na jedné z méně pohodlných židlí, úzkými hnědými rty usrkávala čaj a okatě dávala najevo své

opovrzení. Jakmile moje matka zaslechla vrznutí dveří, šlehla po mně svými modrými očima a veškeré její napětí opadlo, jako kdyby praskla tětíva luku.

„Aurélie!“ vyslovila mé jméno jako nadávku. Onal znovu usrkla čaje.

Strčila jsem ruce do kapes. Tím gestem jsem chtěla dát najevo, že se stydím a že lituju toho, co jsem provedla, i když to tak ve skutečnosti vůbec nebylo. Ale pokud by si matka myslela, že se cítím provinile, celá tahle záležitost by byla za námi mnohem rychleji.

„Ty jsi šla dnes ráno sama do města? Ztratila jsi rozum?“ Zvedla hromádku papírů a zamávala mi s nimi před nosem. „Tohle jsou dopisy, které jsem obdržela tento týden – tento týden! – a které vyzývají, aby tě prošetřil Tribunál. A tady,“ ukázala na další, asi pět centimetrů vysoký stoh papírů, „jsou výhrůžky proti tvé osobě, které moji informátoři shromáždili za tento měsíc. A tu,“ otevřela šuplík, „jsou ještě půvabnější a fanatičtější předpovědi tvé smrti, které nám přišly od začátku tohoto roku. Dovol mi jeden přečíst, ano? Tak se podívejme... dobře. Tento velmi podrobně popisuje, jak určit, jestli jsi čarodějnice. Zahrnuje použití ostrého nože a důkladné prohlídky vnitřní strany tvé kůže.“

Neměla jsem srdce povědět jí o uřezané hlavě kotěte, kterou jsem minulý týden objevila ve skříni spolu s uboze naškrábanou vesnickou modlitbou proti čarodějnicím. Ani o rudých písmelech X vyrytých na vnitřní straně mého oblíbeného sedla, což byla starodávná kletba, která měla způsobit, že se kůň splaší a ublíží svému jezdcí. Nikdo mi nemusel připomínat, jak moc mě všichni nenávidí. Věděla jsem to lépe než ona. „Chtějí mě stáhnout z kůže?“ zeptala jsem se nepříliš vážně. „To je všechno?“

„A tu kůži spálit,“ doplnila Onal zpoza svého šálku.

„Už jen jeden týden do tvého odjezdu,“ utrhla se na mě matka. „Nemůžeš se do té doby vyhýbat problémům? Jsem přesvědčená, že až se staneš královnou Achlevy, budeš se sem moci vracet dle libosti. Budeš moci jít do města a dělat... ať jsi tam dnes dělala cokoli.“

„Šla jsem se podívat na popravu.“

„Hvězdy, držte mě. Na popravu? To je, jako bys chtěla, aby se na tebe Tribunál zaměřil. Máme velké štěstí, že máme Torise na naší straně.“

„Velké štěstí,“ zopakovala jsem. Moje matka si možná myslí, že Toris, ovdovělý manžel její oblíbené sestřenice, je důvěryhodným spojencem koruny, který pro nás kontroluje Tribunál zevnitř, ale mě nikdo nepřesvědčí, že si tu roli, kterou dnes hrál u šibenice, do poslední kapky neužíval.

„Aurélie,“ obrátila se na mě a prohlédla si mě od hlavy k patě. Věděla jsem, co vidí: rozčuchané vlasy a světlé oči, které měly být modré, ale nejsou ani zdaleka, spíš podivně stříbrné. Kromě těchto znaků jsem nebyla obzvlášť pohledná, ale díky svým osobitým rysům a vlastnostem jsem vyčnívala a působila zvláště. A Renalťané byli vůči mně podezřívaví už jen proto, že jsem existovala.

Byla jsem první renaltská princezna, která se po téměř dvou stoletích narodila koruně – přinejmenším první, kterou ihned po narození tajně neodstranili. Mou povinností bylo naplnit smlouvu, která ukončila několik staletí trvající válku mezi naší zemí a Achlevou, a provdat se za příštího dědice Achlevy. Po 176 let naši lidé věřili, že nedostatek dívek narozených královské rodině je znamením, že se nikdy nespojíme s odpornými, požitkářskými Achlevany. Důkazem naší morální převahy. Moje

narození otráslu jejich vírou v monarchii, krále i královnu, kteří měli tu drzost mít dceru a dokonce si ji ponechat.

Někdy jsem s nimi souhlasila.

Ozvalo se zaklepání na dveře a přerušilo napjaté ticho. Matka prohlásila: „Přiveďte ho sem, sire Greythorne.“

Nejdříve vstoupil Kellan, rozhlédl se kolem sebe a pak pokynul za sebe.

Za Kellanem se objevil druhý muž. Byl oblečený v pomačkaném sametu barvy smrákající se oblohy se zlatou šerpou přes hrud, sepnutou broží ve tvaru uzlu se třemi hroty. V uchu měl šviháckou rubínovou náušnici a na prstě mu zářil pečetní prsten zobrazující krkavce s rozepjatými křídly. Na hlavě měl hustou kštici lesklých černých vlasů nepoznamenanou šedinami, které by měly doprovázet jeho věk. Byl výrazně barevný, jako osamocené vitrážové okno ve světě obyčejných olověných skel.

Byl to Achlevan.

Matka pohlédla za Kellana. „Nesledoval vás nikdo?“
 „Ne.“

„Stráže na pozemku?“

„Odvolal jsem je. Máme asi hodinu, než přijdou nové hlídky.“

„Vnitřní stráže?“

„O ty jsem se postaral.“

Matka představila elegantního cizince. „Aurélie, toto je lord Simon Silvis. Švagr Domhnalla, krále Achlevy, a strýc Valentina, prince Achlevy. Vítejte, lorde Simone, jste našim ctěným hostem.“ Políbila ho na tvář.

Náhlým studem jsem odvrátila oči, zničehonic fascinovaná maličkými skleněnými hrozny a hedvábnými listy, které zdobily držadlo nedalekého svícnu.

„Dobrý den, Aurélie,“ spustil, „rád vás znovu vidím.“

„Znovu?“

„Když jsem se s vámi setkal naposledy, byla jste ještě dítě. Velmi malé dítě. Sotva jsem vás tehdy zahlédl, protože vás vaše matka za žádnou cenu nechtěla pustit z rukou.“

„Obávám se, že od té doby se mnohé změnilo. Teď se nemůžu dočkat, až se mě zbaví.“

„A kdo mi to může vyčítat?“ zamračila se matka. „Požádala jsem Simona, aby tě se vši laskavostí doprovodil do Achlevu.“

královského města Achlevy. Zná tu nejlepší cestu. Dostane tě přes zeď a – konečně – k Valentinovi.“

Jakmile jsem zaslechla jméno svého budoucího manžela, sklopila jsem oči. Kromě několika málo afektovaných, strojenných dopisů, které jsme byli přinuceni vyměnit si v dětství, jsem toho o Valentinovi věděla žalostně málo.

Simon se zeptal: „Jste z toho nervózní, že? Z toho sňatku?“

Otázky se mi vyhrnuly z úst jako horská bystřina. „Opravdu je nemocný? Upoutaný na lůžko a napůl slepý? Skutečně jeho matka při péči o něj zešílela?“ Okamžitě mě zamrzelo, že jsem ta slova nemohla vzít zpátky. „Ne, ne, promiňte. Jsem necitelná.“

Pokud ho cynická otevřenost mých otázek podráždila, rozhodně to nedal najevo. „Já prince velmi dobře znám,“ poznamenal obezřetně. „Znám ho celý svůj život. Velmi si ho cením, stejně jako by to byl můj vlastní syn. Valentin dozajista nemá snadný život, ale je to ctihodný, odhodlaný člověk. Ve srovnání s rozsahem jeho charakteru jsou projevy jeho neduživosti stěží patrné. Bude vám dobrým manželem a jednoho dne se stane dobrým králem.“

„Takže není nemocný? Není šílený jako jeho matka?“

Přes tvář mu přeletěl stín. „Moje sestra měla těžký život a opustila nás velmi mladá, ale nebyla blázen. Dovolte mi, abych vás ujistil, že její syn je úctu si zasluhující duše. A tyhle vaše obavy... nebudte překvapená, až zjistíte, že i on se jimi trápí. Je totiž zřejmé, že máte společného víc, než si myslíte.“

Moje pochyby se nijak nezmírnily. „Ano, jistě. Můžu si jen představit, co si o mně v Achlevě myslí.“

„Kromě vašeho jména a skutečnosti, že se stanete jejich královnou, o vás nevědí zhola nic.“

„Oni si nemyslí, že jsem čarodějnice?“

„Čarodějnice?“ Zbledl. „Ta vaše renaltská pověřčivost... Prohlašujete, že uctíváte Empyreu, a přitom zatracujete každého, kdo oplývá dary, které mohl získat jedině od jejího božského ducha.“

„Tajemná magie, poskvrněná moc čarodějnic, která zneužívá zvířecí rituály a krvavé oběti k vyvolávání mrtvých, je v mém rozporu s božským světlem Empyre,“ zarecitovala jsem.

Simon na mě dlouhou dobu hleděl. „To pochází přímo ze stránky Zakladatelovy knihy příkazů, že?“

„Je to pravda.“ I když to navenek tvrdím, v skrytu duše doufám, že se mýlím. Znesvětila jsem své ruce takovým množstvím krve a kouzel, že kdyby to byla pravda, byla bych rozhodně hodna zatracení.

Posadil se vedle mě a se vši upřímností se naklonil blíž. „Ne. Ne, pravdou je, že v našem světě existuje síla, která má mnoho forem a mnoho tváří, ale kromě osoby, která ji ovládá, nemůže nikdo rozlišit dobro a zlo. Podívejte se na mě. Vidíte ve mně zlo? Protože já praktikuji krvavou magii.“

Střelila jsem očima k jeho dlani, na které šlo zřetelně rozeznat jizvy po řezných ranách.

„Tak dost,“ přerušila nás matka. „Teď není čas na poučování a hádky. Děkuji, že jste přišel, Simone. Víím, že jste z tohoto tajného setkání zmatený, protože jste očekával královské přijetí, ale spatřila jsem vzácnou příležitost a doufala jsem, že ji budeme moci využít k přijetí nabídky, kterou jste nám učinili před tou spoustou let. Vííte, o čem hovořím?“

„Tu nabídku si pamatuji.“ Simon se zasmušil. „A stále trvá. Ale za sedmnáct let se situace velmi změnila, Veličenstvo. Byl jsem mladší a silnější. A vy také. A váš manžel byl dosud naživu. Potřebujeme tři dobrovolníky. Mě a dva další.“

„Jedním budu já a Onal souhlasila být tím druhým.“

„Souhlasila s čím?“ zeptala jsem se. „O čem to mluvíte?“

„Vaše matka mě požádala, abych provedl kouzlo ve váš prospěch,“ vysvětlil Simon. „Kouzlo, které, i když vám nezaručí bezpečí, vám zajistí lepší šanci na dlouhý život.“

„Máme hodinu,“ oznámila matka. „Bude to stačit?“

„Mělo by.“

„To nemůžete myslet vážně. Kouzla? Jen mluvit o tom je nebezpečné,“ ohradila jsem se. „Kdyby se o tom někdo doslechl, mohlo by vás to – všechny – zabít. Tribunál –“

„To neví.“ Onal zvedla bradu a podívala se na mě očima schovanými za skly svých brýlí. „Neví to nikdo kromě lidí v této místnosti. A z nás všech bys právě ty měla být ta poslední, kdo se staví proti troše kouzlení.“

Skousla jsem si ret. Všechno, co jsem kdy dělala, jsem dělala sama. Kdyby mě při tom chytili, následky bych si nesla jen já a nikdo jiný. „Nestojí to za to,“ řekla jsem. „Ne pro jednoho člověka.“ Ne pro mě.

„Potřebuju kousek látky,“ ozval se Simon. „Něco, co má spojitost s Aurélií. Máte kapesník, má paní? Šátek?“

„Můžete použít tohle?“ Matka přešla ke svému stolu a sebrala z něj čtverec hedvábí, orámovaný na jedné straně stříbrně vyšítou větvičkou. Byl to kus látky z rukávu mých svatebních šatů. S pocitem provinilosti jsem si uvědomila, že jej musela rozpárat, když jsem jí už posté pověděla, že se mi nelíbí.

„To postačí.“ Rozprostřel látku před sebou a začal pomalu přejíždět prstem po jejím vzoru.

Zmocnila se mě zvědavost a posadila jsem se ke stolu vedle něj. „Co je to za kouzlo?“

„Je to propojovací kouzlo,“ odvětil a dál sledoval vzor látky.

„Kouzlo propojuje životy nás tři – královny Genevieve, Onal a mého – s vašim.“ Ve zlatých očích se mu zračila vážnost. „Jakmile nabude platnosti, naše životy zaštití ten váš.“

„Tomu nerozumím.“

„Znamená to,“ objasnila matka, „že nemůžeš zemřít, dokud nezemřeme i my tři.“

Kellan přecházel krátkými, netrpělivými kroky po místnosti. Nejspíš mu to bylo proti srsti, pověřčivost totiž nesnášel. Kellan nevěřil, že jsem čarodějnice. Vůbec na čarodějnice nevěřil. Byl spolehlivý a praktický a pevně věřil ve věci, které viděl a kterých se mohl dotknout, a v nic jiného. Proto mě nesmírně překvapilo, když vybuchl: „Nemůžeme být čtyři? Jestli tohle kouzlo klade životy před princeznin, nebylo by lepší, kdybychom ještě jeden přidali?“

„Jenom tři,“ opáčil Simon. „Tři je posvátné číslo. Jediný způsob, jak by se kouzlo dalo znásobit, je přidat násobek tří. Šest, nebo ještě lépe devět. Je tu víc lidí, se kterými bychom se mohli o toto tajemství podělit? Kteří by byli ochotní svázat své životy s Auréliiným?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Kellan a podíval se na mě. „Nikdo jiný tu není.“ Byla to pravda, ale stejně mě jeho slova zbolela. Chvilu na mě civěl a teprve pak pokračoval: „Ale já jsem silný a Aurélii dobře znám. Mám za úkol ji chránit. Nemohl bych v tom kouzlu zaujmout vaše místo?“

„Když provádím kouzlo, držím se velmi striktního souboru pravidel a sám musím být jeho součástí. Vzít krev je povoleno jen dobrovolníkům a jen tehdy, když se ten, co provádí kouzlo, na krvácení rovněž podílí. Kdyby to tak nebylo, klidně bych vám své místo přenechal.“ Zamyslel se. „Ale jak jste řekl, jste mladý a silný.“

„Onal už má za sebou spoustu let –“

„Nazýváte mě stařenou, poručíku?“ otázala se Onal prohnane a poklepala si svými dlouhými hnědými prsty na vráscitou tvář. „Možná už před sebou nemám mnoho let, mladý muži, ale nežiju nebezpečný život. Já se můžu dožít sta let, vy můžete zítra zahynout v boji.“

„Kellane,“ dodala jsem vyčítavě, „vždyť ty v takové věci ani nevěříš. V kouzla a čarodějnictví.“

„Nemusí věřit,“ pokrčil Simon rameny. „Magie existuje, ať v ni věříte, nebo ne.“

„Nevěřím,“ potvrdil Kellan, „ale chci to udělat. Pro vás.“

„To je tak dojemné,“ odfrkla si Onal. „Dobře. Můžeš se toho zúčastnit místo mě. Stejně se mi nechce pro Aurélii zemřít.“

„Zemřít pro mě?“ To byla tak směšná představa, že jsem málem vyprskla smíchy. „Ne, ne... Simon nic takového neřekl. Řekl, že byste zemřeli přede mnou. Takže dokud budete všichni žít, budu žít i já...“ Odmlčela jsem se a se vzrůstajícím zděšením jsem se rozhlížela po jejich vážných tvářích.

Simon mě trochu opravil: „Pokud provedeme toto kouzlo a vy budete smrtelně zraněna, jeden z nás zemře namísto vás a jeho kapka krve zmizí z tohoto kousku látky, dokud neodejdeme úplně všichni.“

Sevěřela se mi hrud'. „Nechci, abyste – kdokoli z vás – museli zemřít místo mě. Můj život nestojí za vaše tři životy. A proč vůbec musíme dodržet tu dohodu? Vždyť je už dvě stě let stará. Nikoho už nezajímá.“

Matka promluvila jako první. „Naplnění smlouvy je jediný způsob, jak tě dostat do Achlevy.“

„Ale můj domov je Renalt. Můj lid –“

„Tě chce zabít,“ dokončila matka.

„To by neudělal,“ opáčila jsem s hořkou příchutí na jazyku, „kdyby nebylo Tribunálu.“

Takovou rozpravu už jsme vedly několikrát, ale nikdy jsem v ní neuspěla. Pro matku Tribunál prostě byl a možnost, že by někdy mohl být rozpuštěn, se rovnala požadavku, aby byla obloha stažena z nebes anebo vypuštěna všechna voda z oceánů. To nebylo možné.

„Achleva vás také potřebuje,“ připojil se Simon. „Existuje spousta sil namířených proti monarchii. Domhnall je možná nevrlý a pyšný, ale musíme ho udržet na trůně, dokud ho nebude moci zdědit princ. Prozatím udržujeme aspoň jakous takous rovnováhu. Obávám se však, že kdyby nyní Renalt nesplnil svou část dohody, nezbývalo by nám už téměř nic, čím bychom zabránili správčům království, aby se na úkor životů mnoha lidí sami nepokusili o získání koruny.“

„V Achlevě budeš v bezpečí,“ snažila se mě přesvědčit matka. „Jen tě tam musíme dostat.“

Simon na mě kývl. „Podejte mi ruku.“

Neochotně jsem si stáhla rukavice a vložila jsem mu do ruky svou dlaň. Zaraženě si prohlížel několik tenkých bílých žizev, které mi ji křížovaly, a pak svým nožem provedl další řez. V ráně se začala hromadit krev, a tak mi pod ruku postavil misku, do které se krev mohla zachytit.

„Nyní opakujte, co vám řeknu, slovo od slova. Moje krev, svobodně darovaná. Řekněte to.“

„Měla jsem za to, že krvavá magie nevyžaduje zaklínadla,“ polkla jsem naprázdno. „Chci říct... tak jsem to aspoň slyšela.“
Hlupáku.

Úkosem se na mě podíval a povytáhl obočí. „Opravdu?“

Pokrčila jsem rameny. „Asi nějaký nesmysl.“ A abych to zamluvila, dodala jsem: „Moje krev, svobodně darovaná.“

„Výborně.“ Vtiskl mi do dlaně obvaz, aby zastavil krvácení. „Ošetřím vám to, až skončíme. Prozatím vydržíte s tímhle.“

Položil mi nůž do ruky a přikryl ho mými prsty. Pak sáhl do své náprsní kapsy a vytáhl sametový váček. Zatáhl za šňůrky a do dlaně mu vypadly tři průzračné, podivně tvarované kameny. „To jsou luneocity.“ Podržel je ve vzduchu, abych si je mohla dobře prohlédnout, ale já jsem je znala. Tribunál je nazýval duchovními kameny. Být přistižen s těmito kameny mělo stejnou váhu jako rovnou se přiznat k čarodějnictví – a pravděpodobně to byla nejrychlejší cesta, jak si vysloužit oprátku v příštím představení na náměstí.

Uprostřed místnosti umístil kameny tak, že tvořily vrcholy velkého trojúhelníku. Atmosféra v pokoji se okamžitě změnila, vzduch byl nabitý elektřinou, jako by sem udeřil blesk. Simon mi do druhé ruky položil misku a odvedl mě mezi kameny. Když jsem je překročila, vyšel z nich záblesk modrobílého světla, ale hned zase pohasl. Před očima mi tančila světélka, v uších mi hučelo a stříbrný nůž i miska, které jsem držela v rukou, se začaly zahřívát. „Luneocit je velmi vzácný a drahý. Nachází se jen ve slojích pod energetickými čarami – cestami, po kterých putovala Empyrea, když sestoupila z nebes a vydala se na pouť po zemi. V mnoha směrech jsou luneocity zkrystalizovanými pozůstatky její moci. Využíváme je jako optické hranoly k posílení našich kouzel a také jako hranice k udržení kouzla uvnitř námi nastavených kritérií.“

Postavil se k jednomu luneocitu, který tvořil jeden vrchol trojúhelníku, a moje matka a Kellan se postavili k těm dalším. Hukot v mých uších se změnil v dýchavičný šum, který připomínal vzdálený šepot.

„Postupně přijďte ke každému z nás. Řízněte nás do dlaně a naberte naši krev do misky, stejně jako jsem to udělal pro vás.“

Obrátil se na matku a Kellana a řekl: „Jakmile vám to udělá, musíte říct slovo od slova: Moje krev, svobodně darovaná.“

Všichni jsme souhlasně přikývli a já jsem udělala dva kroky ke své matce. Klidně nastavila dlaň a ani se nezachvěla, když jsem jí po ní přejela nožem. Zatímco její krev kapala do misky a mísila se s mojí, matka zarecitovala: „Moje krev, svobodně darovaná.“

Když jsem se přesunula k Simonovi, šeptavé hučení v mých uších zesílilo. Nastrčil ke mně své dlouhé prsty a já jsem provedla řez. „Moje krev, svobodně darovaná,“ prohlásil odhodlaným hlasem.

Cestou ke Kellanovi jsem se trochu zapotácela. Před očima mi poletovala světélka, narážela do sebe a sbíhala se v nejasné tvary.

„Něco se děje,“ oznámila jsem.

„Přibližujeme se k pomezí mezi hmotným a nehmotným světem,“ objasnil Simon. „To může způsobit trochu nepohodlí. Pokračujte.“

Udělala jsem poslední krok ke Kellanovi. Díval se mi do očí. Soustředit se na jeho obličej mi pomohlo ignorovat tiché, syčící hlasy, které zřejmě nikdo jiný neslyšel. Ten zvuk s sebou přinesl zlé tušení a mně se roztráslly ruce. *Aurélie*. V tom šumu jsem slyšela své jméno. *Aurélie*...

„Aurélie.“ Kellan natahoval dlaň a můj nůž visel těsně nad ní. „To je v pořádku,“ vybídl mě. „Udělej to.“

„Ne,“ vzepřela jsem se a svěřila jsem ruku, ve které jsem svírala nůž. Sotva jsem to udělala, hučení utichlo. „Omlouvám se, ale nemůžu.“

„Musíme to dokončit!“ vykřikla matka. „Potřebujeme –“

„Už je pozdě,“ oznámil Kellan, který poodešel a podíval se z okna. „Strážte se vracejí. Náš čas vypršel.“

„Jděte odsud,“ vyštěkla Onal, „abychom tu mohly uklidit dřív, než někdo přijde a uvidí to. Můj krk je pro oprátku příliš jemný.“

„Chovejte se, jako by se nic nestalo,“ nařídila matka. „Dnes večer se koná hostina k uvítání Simona v našem království. Ty se také zúčastníš, Aurélie, ale teprve potom, co strávíš nějaký čas v sanktoriu, kde budeš přemýšlet nad svým nevhodným chováním. Potřebujeme, aby tě lidé viděli pokorně se modlit. Potřebujeme, aby byli svědky tvé oddanosti Empyree. Aby poznali, že jsi normální.“

„Takže předstírejte,“ dobírala si mě Onal se smíchem.

Kellan mě odvedl pryč a já jsem po ní ani nestačila strelit zlostným pohledem.

Zatímco zbytek zámku připravoval hostinu na počest našeho královského hosta, já jsem se uchýlila do elegantně zařízené svatyně, kde se obvykle v soukromí modlili členové královské rodiny. Bylo zvláštní, že i když Empyrea od svých uctívačů vyžadovala pokoru a skromnost, její vlastní vkus směřoval spíše k okázalosti a velkoleposti. Stěny sanktoria byly potaženy hedvábím a saténem a olemovány zlatem. Na každé straně stála řada sametem čalouněných křesel ozdobených štrápci. Ze země vyrůstaly mramorové sloupy a podpíraly strop, který připomínal noční oblohu. Mezi souhvězdími se tam vesele proháněli cherubíni, zatímco zespodu je sledovaly postavy pekelníků. Malba měla znázorňovat lidské chování, to správné nahoře a nemorální dole, ale já jsem byla vždycky přesvědčená, že překrucuje skutečný stav věcí. Hříchy byly vítané a okouzlující jako cherubíni. A ďáblové, s vyceněnými zuby a hladovýma očima, znepokojivě připomínali rozvášněný dav, který se pravidelně zúčastňoval Tribunálem pořádaných shromáždění.

Víc než hříchu jsem se vždycky obávala těch, kteří nenávidí hříšníky.

Nechala jsem za sebou zapadnout dveře, zamkla jsem je a zvedla brokátový závěs, který odděloval vnitřní svatyni, kde ve zlatých svícnech plápolala stovka bílých svíček. Zapálila jsem

jednu vlastní a umístila ji vedle oltáře. Poklekla jsem, zamumlala spěšnou omluvu za znesvěcení, které jsem se právě chystala spáchat, a odsunula jsem mramorový oltářní kámen stranou. Jakmile jsem zpřístupnila vnitřní část oltáře, odhrnula jsem si svrchní sukni a sáhla do kapsy schované mezi spodničkami. Vytáhla jsem z ní malou knížku kouzel, kterou jsem tam schovávala. Chtěla jsem si ji vyměnit s Mabel Doyleovou, ale teď si ji zřejmě ponechám.

S rukou na obálce knihy jsem se na moment provinile zastavila. Když Mabel dnes ráno nepřišla na naši obvyklou měsíční výměnu čarodějnické moudrosti, mělo mi dojít, že se něco stalo. Celou věčnost jsem čekala před jejím knihkupectvím a pak jsem otráveně odešla, aniž bych tušila, že ani ne za hodinu budu pod hodinovou věží sledovat její popravu. Nijak zvlášť jsme se neznaly. Vzhledem k tomu, že to, čím jsme se zabývaly, podléhalo zákazu, jsme se setkávaly co nejméně. Vůbec jsem netušila, že měla rodinu, ani že ji ztratila. Ale když si vzpomenu na knihy, které si se mnou v několika posledních měsících vyměnila – posednutí duchy, vyvolávání duchů, hovory s mrtvými –, divím se, že mě to nenapadlo.

„Chytré,“ ozval se ze stínů za mnou hlas, „bezbožné a trochu rouhačské, ale chytré.“

„Při krvi Zakladatele,“ vyjekla jsem a odskočila od oltáře tak prudce, že jsem málem porazila svícen. „Jak jste se sem dostal? Zamkla jsem dveře. Přisahám, že jsem je zamkla.“

Simon se tiše uchechtl a ukázal na pár kapek krve na špičce svého prstu. „Jedno z prvních kouzel, které jsem se kdy naučil, mi umožňuje zůstat nezpozorován, i když stojíte přímo přede mnou. Díky kapce krve a recitování se zaměřím na kouzlo. *Ego invisibilia*. A stanu se neviditelným. Jít za vámi bylo velmi snadné.

Takže, jak dlouho využíváte svůj čas modliteb ke studiu,“ sáhl k oltáři a sebral nejbližší svazek, „krvavé magie jako spolehlivé metody k zajištění bohaté úrody sóji?“ Nesouhlasně zamlaskal. „Doufám, že jste na tohle nemarnila svou krev. Pravděpodobně je to podvrh. Krvavá magie neléčí ani nezvyšuje úrodu.“

„Co vás ve jménu svaté Empyreý vedlo k přesvědčení, že bude vhodné mě sledovat a k smrti mě vylekat?“

„Ale krvavá magie nevyžaduje zaklínadla. To jsou vaše slova. Lépe řečeno slova Wilstinea, významného krvavého mága ze třetího století.“ Sáhl do oltáře a vytáhl další knihu, v kůži vázaný výtisk, který jsem svázala stužkou, aby zažloutlé listy nevypadávaly z rozpadající se vazby. „Když jsem byl v učení, moji učitelé mě přiměli, abych se ji naučil nazpaměť. I oni věřili, že použití zaklínadel spíše rozptyluje, než prospívá. Mezi starými čaroději však ta teorie v oblíbě nebyla – moc rádi totiž provázeli svá kouzla kouzelnickými formulemi. Myslím, že díky nim byla kouzla předváděná na veřejnosti mnohem působivější. Představte si vířící pláště, dlouhé bílé vousy, vypoulené oči, vzývání v nesrozumitelném jazyku... to muselo být zcela nepomenutelné a budit úžas.“

Nesměle jsem opáčila: „Ale vy jste dnes zaklínadlo použil.“

„Použil. Používám je. Částečně proto, abych udržel naživu paměť svých učitelů.“ Zvedl ruku k řetězu, který měl kolem krku, ale přívěsek, který na něm visel, jsem nezahlédl, protože se skrýval za jeho zlatou šerpou. „A částečně proto, že mi slova pomáhají lépe se soustředit. Krvavá magie je zakořeněná v pocitech: čím rychleji vám bije srdce, tím rychleji pumpuje vaši krev. Bolest, potěšení, strach, vášně – cokoli, co zesílí vaše pocity, můžete využít i k zesílení vašich kouzel. Ale zároveň v tom spočívá i problém. Je snadné ztratit kontrolu a nechat se kouzlem

zcela ovládnout. Soustředění se na správnou výslovnost prastarých vět mi pomáhá orientovat se, drží mě při zemi. Během času a s nabytou zkušeností už přestává být nezbytné spoléhat na takové věci. Magie začne být instinktivnější a snadněji dosažitelná. Ale i nebezpečnější. Je to jako přehrada na řece – můžete ji rozebrat pomalu a opatrně a vybrat si směr, kterým voda poteče, ale pokud si nedáte pozor, celá přehrada vám spadne na hlavu.“ Zavrtěl hlavou. „Chci tím říct, že používat krvavou magii, aniž byste byla vyučená, je velmi nebezpečné, bez ohledu na to, jak pozorně jste přečetla Wilstinea.“

Rozpačitě jsem si zastrčila pramen vlasů za ucho. „Já hodně čtu, ale ne... totiž, pár věcí jsem zkoušela, ale nikdy nic...“

Stiskl rty a převrátil mi ruku. Zapomněla jsem si rukavice v matčině komnatě. Ve světle, které dovnitř proudilo oknem, bylo na mé odkryté dlani snadné rozeznat tučtější jizev.

„Povězte mi,“ požádal, „jak dopadla vaše úroda sóji?“

Ušklíbla jsem se. „Mám-li být upřímná, tohle kouzlo jsem nikdy nezkoušela.“

Rozesmál se. „Nefungovalo by, ale bylo by zábavné sledovat, jak to zkoušíte. Ne, krvavá magie vám nevypěstuje sóju. Tomu by lépe vyhovoval úplně jiný druh magie.“

„Divoká magie?“ zkusila jsem hádat.

„Vskutku. Vidím, že máte ve sbírce i *Compendium de Magia* od Vitesia. Je to vynikající přehled všech tří oborů magie. Je dobré vědět, že ji znáte.“

„Přečetla jsem ji celou, od začátku do konce. Problém je, že mezi tím začátkem a koncem toho moc nezbylo.“

Zvedl ji a prolistoval prořídlé stránky. „To je hanebné,“ rozzlobil se. „Někdo amputoval osmdesát procent obsahu! Ta kniha je prakticky nesrozumitelná.“

„Většina mých knih je na tom stejně. Pravidelné čistky čarodějnického čtiva, které pořádá Tribunál, jsou velmi důkladné. Mám štěstí, že mám aspoň těchto pár knih. Většinu z toho, co vím, jsem se dozvěděla během let a jen z útržků.“

Rozčileně knihu zaklapl. „Lekce první: Magie je to, co odlišuje stromy, zvířata, rostliny a lidi od kamení, prachu a vody... je to jiskra. Duch. Život. Ať to nazvete jakkoli, je to síla. Existují tři hlavní metody, jak získat přístup k této síle. První se nazývá *sancti magicae*, vysoká magie. Mágové jí dosahují prostřednictvím meditace, modlitby, duchovním splynutím s Empyreou. Poskytuje jim vize budoucnosti, schopnost pohybovat předměty jen pomocí myšlenky a někdy i umění léčit. Než se nejslavnější renaltská královna, Aren, přivdala do renaltské královské rodiny, byla poustevnicí nejvyššího řádu. Druhá se nazývá *fera magicae*, divoká magie. Jde většinou o herbologii, věštbu, proměny... je to magie přírody. Nebo růstu. Opakujících se jevů a rovnováhy. Mágem tohoto řádu byl náš král Achlev, bratr královny Aren. A poslední je *sanguinem magicae*. Krvavá magie. Magie vášně a obětování. Pravděpodobně nejsilnější a nejničivější ze všech tří. Než se zřekl kouzel a stal se zakladatelem Tribunálu, byl jejich třetí sourozenec, Cael, mágem krvavé magie a nositelem obrovské síly. Pokud drželi při sobě, byli ti tři sourozenci nesmírně mocní. Shromáždění je nazývalo *Triumviri*. Byli nejlepší ve svých oborech.“

Tiše jsem poslouchala a využila jsem jeho jednoduchá vysvětlení k propojení nesouvislých útržků porůznu sesbíraných informací. „Nikdy jsem o nich neslyšela.“

„Jak byste mohla?“ poznamenal Simon a střelil zarputilým pohledem po mé neucelené knihovně.

„Počkejte,“ zamyslela jsem se. „Řekl jste lekce první?“ zeptala jsem se hlasem plným naděje. „Znamená to, že může být i lekce druhá?“

Simon tiše hvízdнул. „Když mi vaše matka napsala a požádala, abych přijel, zmínila se o tom, že jste ‚nebezpečně lhostejná k ošetnitosti vašeho postavení‘. Začíná mi být jasné, že nepřeháněla.“

„Moje matka se mýlí,“ bránila jsem se. „Vím přesně, jak ošetnit je moje postavení.“

„A vy i přesto sbíráte čarodějnické knihy a praktikujete kravovou magii?“

Rozčileně jsem pokrčila rameny. „Tribunál terorizuje tuto zemi – mou zemi. Pokud považují magii za zbraň, musím se ji naučit ovládat,“ ztěžka jsem polkla, „dřív než ji použijí proti mně.“ Nebo proti jiným, jako třeba proti Mabel a Hildě. Myšlenky na jejich smrt jsem zatlačila hodně hluboko a svou vinu a žal jsem smotala do silně utaženého uzlu ve své hrudi.

Simon protáhl obličej. „Lekce druhá: čarodějnictví je hrubý pojem. Shromáždění, které už sice padlo, nikdy nepovolilo jeho používání. Slovo *čaroděj* totiž odkazuje na netrénované, nedisciplinované osoby – hlavně ty, kdo úmyslně ignorují stanovy Shromáždění, které byly vytvořeny pro bezpečnost všech, mágů i těch, kteří se magií nezabývají.“

Shromáždění mágů v průběhu let ztrácelo svou moc, až zcela padlo. Sama jsem si na to nepamatovala, byla jsem příliš mladá, ale když jsem vyrůstala, slýchala jsem příběhy o velkolepých, neuvěřitelných oslavách v Renaltu, které doprovázely zprávy o jeho zrušení. Byla to událost, na kterou všichni s nostalgií vzpomínali a která se stala zdrojem anekdot vyměňovaných v dobré společnosti. *Kde jsi byl, když ses dozvěděl tu novinu? Vzpomínáš na ten ohňostroj? Na tanec v ulicích?*